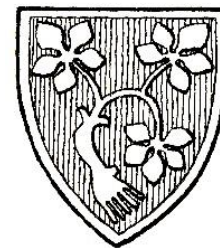

zprávy

roudnické farnosti

59. číslo – listopad 2021

ÚVODNÍK

CO JSME VÁM PŘIVEZLI?

„Tohle určitě bude ta fotka, kterou dáš do Zpráv, co?“ No... jo. Řekli jste si o to. Ale dovolím si u toho nezůstat a nabídnout fotek z pouti mládeže do Říma o něco víc. Po celý týden jsme si totiž uvědomovali, že vás, kteří neměli možnost jet s námi, a přesto s námi putují v duchu, je skutečně hodně; ať už jste zůstali doma kvůli škole, penězům, obavám – nebo prostě proto, že nepatříte do kategorie „mládež“. Byli jsme jen malá skupinka, ale velmi

si vědomá toho, že jsme část celku, že putujeme a modlíme se s vámi a za vás, a že na nás je zase velmi pamatováno doma. Během procházek po chrámech postavených rukama lidskýma (baziliky) i Božíma (moře) jsme se modlili za lidi a věci, které jste nám svěřili na lístečcích. Uvědomovali jsme si důvěru a zodpovědnost – a to je zvláště pro ty, kteří poutí oslavovali své nedávné biřmování, velmi důležité. Cestou na letiště jsme se zastavili poděkovat v Santa Maria degli Angeli e dei Martyri a nebyli jsme si jistí, jak odejít, jak ten intenzivní týden ukončit. Udělal to za nás kostelník cinkající svazkem klíčů: „Končíme, zavíráme!“ Jak jsme rozpačitě postávali venku, napadlo lístečky spálit, zpátky domů je nevezeme, už jsou předány Výš, a k tajnému ohýnku za pomníkem v parku jsme připojili modlitby za celou farnost.

Říkali jsme si, že vám na památku přivezeme alespoň malé hmotné pozdravy do kapsy, pár křížků a růženců, ale to byste nevěřili, většina „zbožných cetkáren“ nepřežila lock-down. A nic, co se svou umělohmotností vzpírá dobrému vkusu, jsme vozit nechtěli. Tak jsme vám přivezli alespoň fotky. Najdete je v kostele. Pokud by se vám líbily, jsou prodejné. Mají u sebe čísla a tabulku: запиšte se, kdybyste si některou chtěli vzít – a dobrovolně přispět na vyvolání. Až se nám v kostele okoukají, vyhlásíme, že už je správný okamžik na rozebrání. A příště tedy Jeruzalém?

Zuzana Horáková

KDO JE KDO

Již jsme dělali rozhovor s Robertem Laubem, který zpívá při liturgii na kůru, pak s jeho synem Tomášem, který doprovází liturgii na varhany a teď se přesuneme o generaci zpět a budeme si povídat s paní Martinou Laubovou, naší kostelnicí. Při nesmírně příjemném rozhovoru s námi byl i její manžel Jiří.

Jaké je vaše rodinné zázemí a jaké máte vzpomínky z dětství?

Narodila jsem se v Praze na Vinohradech. Můj tatínek byl žid, který přežil druhou světovou válku v Izraeli, ale zbytek rodiny nepřežil. Maminka byla katolička, ale nějak jim to asi fungovalo, protože kvůli tomu problémy nebyly. Ale když mi bylo šest, tak se naši rozvedli. Bylo to v klidu. Nedávno jsem o tom mluvila se sestrou a nevybavujeme si až do dospělého života žádné hádky.

Netušíte, co se mezi nimi stalo?

Spíš v tom sehrálo roli, že tatínek byl tak trochu na ženský. A taky věkový rozdíl přes dvacet let. Tatínek se ženil potřetí, když si bral maminku. Jeho první žena byla z Roudnice a s ní odjel do Izraele. Tam nastoupil do anglické armády. A když on bojoval, tak jí tam asi samotné bylo smutno, našla si jiného a rozvedli se. Pak si našel nějakou izraelskou slečnu a v únoru 1948 přijeli do Čech, ona krátce na to otěhotněla, ale zemřela. Třetí žena byla moje maminka a když mi bylo osmnáct, tak se oženil znovu. Jeho paní jsme měli rádi a pravidelně jsme je navštěvovali. My jsme o tom dva roky vůbec nevěděli, že jsou rozvedení. Byl úplný klid, jen maminka spala s námi v pokoji. To bylo vše. Zním spoustu rozvedených manželství, která jsou průšvih. Ale u nás to průšvih skutečně nebyl. Když se maminka dostala do nějakého maléru, že jí netekla voda nebo nešla elektrika, tak rozvedený manžel naklusal.

Zůstaly jste s maminkou na Vinohradech?

Nene, přestěhovaly jsme se do Nuslí. Tam jsme chodily do kostelíka a občas na Vyšehrad. Vychovávala nás hlavně babička, protože maminka běhala do práce. Babičce vděčíme se sestrou za to, že jsme vystudovaly. Byla to bývalá učitelka a vedla nás přísně. Pak v nějakých našich patnácti nebo šestnácti letech polevila, když asi shledala, že už jsme podle jejích představ. Pak si s námi už jen povídala a drbala. Po maturitě jsem šla na vysokou a když mi bylo dvacet, tak jsem dělala vedoucí na pionýrském táboře. To už jsem dělala třetí nebo čtvrtý rok. Byli jsme

na Slapské přehradě. Zastavil se tam za mnou jeden můj spolužák, který jel za svojí slečnou, mou kamarádkou, na jih Čech.

Jiří: Tenkrát jsi dělala Matfyz.

Ale to jsem dělala jen dva roky, to přeskakuju, to není podstatné.

Jiří: Ale ten spolužák byl z Matfyzu.

To jo, podstatný ale je, že to byl Roudničák. A protože jeho maminka nechtěla, aby jel sám, tak si s sebou vezl dva hlídače. A jeden z nich byl Jiří, takovej krásnej blondák, hubenej, líbil se mi. A když jsme seděli večer u táboráku, tak můj zájem ještě vzrostl, protože když někdo v té komunistické době věděl, komu je zasvěcený kostel v Roudnici, to bylo podezřelé. Ale neptala jsem se. Pak odjeli a mně bylo smutno. Tak jsem napsala té své kamarádce a ona předala můj pohled, a pak přišel jiný pohled, a tak jsme si dali rande a za tři roky jsme měli svatbu.

Já se ještě vrátím trochu zpátky, protože mi to nedá. Tatínek asi nebyl praktikující žid, že?

Byl. Velice. Nicméně věděl, že se sestrou budeme vychovávané jako křesťanky a nikdy proti tomu neřekl nejmenší slovo. Byl nám ukázat Staronovou synagogu a pak jsme zjistili, že jako Stein byl v židovské obci velice vážený a také aktivní.

Jiří: Táta, když se zajímal o vaši rodinu, tak se ptal nějakého žida v Praze a ten ubezpečoval: Pan Stein, to je velevážený pán, všichni ho znají.

Před válkou byl uznávaný obecně, jednu dobu dělal ředitele Orionky. Dokonce to v těch nejdivočejších komunistických letech vypadalo, že naší rodině židovská obec umožní přestěhování do Austrálie. Už to bylo připravené, ale maminka si pak postavila hlavu, že se od své rodiny nehne. Ale asi to bylo zajímavé soužití. Pamatuji se, jak každou sobotu v místnosti stála židle se dvěma polštáři, které chránily termosku s čajem, aby vydržela horká. Jak vařil oběd, to nevím. Ale v sobotu se také zásadně nejezdilo tramvajema, chodilo se pěšky.

Odbočil jsem od té vaší svatby...

Jiří: Martina končila o dva roky později, tím, jak se zdržela na tom Matfyzu a když jsem já skočil školu, tak chtěla svatbu, abych jí neutekl.

Měla jsem strach, že když není z Prahy, tak mi uteče zpátky do Roudnice. Pak se nám trochu nečekaně, to jsem byla ještě na konci čtvrtého ročníku, narodil Robert, ale byl hodnej, zlatej. Diplomku jsem psala s ním na klíně. Jirka pak

nastoupil do práce na dráze a tam mu nabídli, že by mohl dostat bydlení ve vesnici Olovnice blízko Kralup ve strážním domku. Po dokončení fakulty jsem se tam s Robertem nastěhovala a Jirka si šel ještě řešit rok vojny. Ze začátku to byl pro mě strašnej šok. První den jsem měla Roberta na klíně a brečela jsem: Pražačka ve strážním domku bez vody. Když přivezli uhlí, tak mi dvouletý Robert pomáhal, on v kyblíčku a já v kýblu jsme nosili do sklepa uhlí.

Jiří: A aby neutek do kolejí, tak byl přivázaný k pumpě.

To kdyby dneska někdo viděl! Pak se narodil Tomáš a my jsme dostali byt v Roudnici na sídlišti. Zažili jsme tu Bohouška Koláře a všechny naše děti tu byly pokřtěné.

Jiří: I mě křtil, ještě coby kaplan.

V Roudnici jsem pracovala v agráku jako kreslička, a obíhala školku a jesle. A po dvou letech jsme se stěhovali do Kralup. Tam nastal veliký zvrát mého života, protože jsem nastoupila k dráze. Jmenovalo se to správa tratí. Šla jsem do provozu, a to mě bavilo.

Jiří: Mezi chlapy.

Jo. Jako inženýr jsem chlapy na výlukách řídila a mě to hrozně bavilo. Ze začátku jsem hodně využívala i geodézii, kterou jsem měla vystudovanou. Vždycky jsem si vzala na cestu dvě tři ženy, které normálně stříhaly křoví, ale na vyměřování mně chodily pomáhat a na okrsku se pak hádaly, která byla minule a která půjde teď. Moc mě to bavilo a dodneška se k tomu vracím a pomáhám. Dnes dopoledne jsem zase byla v Kralupech. Ti chlapi jsou skvělí odborníci, ale na počítač neumějí šáhnout.

Pak se mi narodilo třetí děcko, Lucie. A kluci s ní docela pomáhali. Do kostela jsme nejvíc jezdili do Kobylis k salesiánům, protože tam byly děti. V Kralupech byl sice dobrý pan farář, ale děti mu nerozuměly a bály se ho a já jsem nechtěla, aby ztratily kontakt s vírou, s církví. Tak jsme jezdili do Prahy. Za komunistů to bylo zvláštní, protože když šli na náboženství, tak jsme mnohdy ani nevěděli, kam jdou. Střídalo se to po různých rodinách. Také děti se salesiány jezdily na ty „chaloupky“ a my také nevěděli kam.

Jak jste se dostala ke kostelníčení?

Ani nevím. Otec Masařík velice chválil v kostele paní, která mu tam kostelníčila a já jsem pak za ní šla a říkám jí: "To bylo od něj hezké, že vám tak pěkně poděkoval!" a ona povídá: "No jo, ale když já to nestíhám..." A já jsem byla v důchodu, tak se jsem se jí nabídla jako pomoc. A tím to začalo. A tak nějak to

přišlo, že jsem tam pak kostelnici dělala asi pět let. A když jsme se zase stěhovali do Roudnice, tak jsem to předala, ale velice mi to chybělo. Milovala jsem chvíle, když jsem zavírala kostel a nebyla tam ani noha, příšeří, to se mi líbilo. Otec Brousil to věděl, tak mě oslovil a dělám kostelnici tady. A jsme tu moc spokojení. Jsou tu všechny naše tři děti, a tak pomáhám s vnoučaty.

Děkuji vám oběma za příjemné posezení.

Jan Horák

CO BYLO

JSI HRANIČÁŘ NEBO DIPLOMAT?

I letos v létě jsme uspořádali příměstský tábor na farní zahradě. Přestože jsme neměli společnost oveček, které se pásly na letním bytě v Předoníně, a ani bouda – tedy kryté zázemí – na zahradě ještě nestála, užily si děti, rozdělené do dvou skupin, celých pět dní. Zúčastnila jsem se tábora s partou starších dětí, a proto můžu psát o tom, co jsme zažili my. Díky lektorce Bětce Bílíkové se tábor nesl v duchu knížky Hraničářův učeň – podle svých vloh a schopností se děti účastnily programu jako Hraničáři, Diplomaté nebo Bojovníci. Každý tak měl možnost zjistit něco o "svém" řemesle a naučit potom něco i druhé. Dovedli byste třeba umíchat inkoust a vlastnoručně vyrobeným brkem napsat dopis? Hraničářským hitem se stala hra Cukr, káva, ovšem se zpřísněnými pravidly – nejenže se nesmíte hnout, ale ani být vidět. Celé učednictví jsme zakončili v pátek obřadem pasování na rytíře.

Čas strávili učňové nejen na zahradě, ale i jinde – jedno odpoledne jsme tak pluli na lodi, kde jsme zjistili, že každý má odvahu loď sám kormidlovat, a někdo dokonce tak dobře, že jsme jeli rovně a jistě! Do paměti se mi zaryl i přespávací výlet s hrou na lov kance nebo noční cestou za pokladem, na kterou se odvážlivci vydávali sami a bez baterky.

Dík patří všem dětem i lektorům, kteří se zúčastnili – jsem ráda, že jsme společně mohli zažít pět nabitých dní.

Barbora Matiašová

POSTAVILI JSME U ZVONICE BOUDU

Nečekal jsem, když jsem se s Milošem Kratochvílem domlouval, jak by mělo vypadat zastřešené zázemí Ekocentra, že to bude až taková paráda. Díky grantu od Nadace Partnerství jsme mohli nakoupit materiál a pustit se do stavby. I když to nevypadalo, tak počasí nám nakonec velice přálo, a ještě jsme si zvládli ugrilovat oběd. Bouda stojí, má střechu a podlahu. Nevěřil jsem, že se to dá stihnout za necelé dva dny. V dalších krocích jí ještě přiděláme okna, dveře, patro

a dotáhneme přípojku pitné vody, která je již připravena. Pak už budeme moci vybavovat. V konečné fázi bouda bude jak skladem na náradí a nádobí, tak skryší před deštěm. Díky patru a vodě může sloužit i k přespávání pro menší skupiny. Bude možné si v ní zatopit. Už teď je ze strany škol a školek, ze strany skautů a jiných zájmových skupin ve městě o takový prostor zájem. Těším se na navazování nové spolupráce a nových vztahů. Podívat se, jak naše zázemí zatím vypadá, můžete samozřejmě kdykoli po nedělní mši, v pátek kolem náboženství, ale hlavně v sobotu 20. listopadu od 15.00 při tradičním Moštobraní.

Jan Horák

CO BUDE

DUŠIČKOVÝ PRŮVOD SE SVÍČKAMI

od kostela na hřbitov: úterý 2. 11. /sraz 17.15

Půjdeme tiše se svíčkami v rukou. Cestou se pomodlíme za zemřelé. Rozsvítíme hroby, o které se nikdo nestará. Děti vítány. Svíčky a sklenice budeme mít, ale klidně vezměte i své. Mše v kostele se konají v 16.30 a 18.00.

POVÍDÁNÍ O KNIZE JÓB

neděle 14. 11. / 16.00 v Klášterním klubu

V adventu není nikdy na nic čas. A tak jsme se rozhodli nabídnout vám místo adventní duchovní obnovy takovou předsunutou hlídku už v listopadu. Pozvali jsme sestru Marii Pitterovou OP, která je biblistka zaměřená na Starý Zákon, a zvláště ji zajímá Kniha Jób. Slyšela jsem ji jednou o Jóbovi a o složitých otázkách kolem lidského utrpení mluvit – a chtěla bych vám dopřát totéž. Slíbila jsem Marii, že to nebude oficiální přednáška, ale přátelské posezení v Klubu. Tak přijďte. Kontemplativní mnišky opouštějí klauzuru málokdy, příležitost je to možná ojedinělá.

Zuzana Horáková

MOŠTOBRANÍ

sobota 20. 11. od 15.00 - vstup z ulice U Zvonice

Vylisujeme a vypijeme mošt z části letošní úrody. Prohlédneme si nové zázemí Ekocentra. Zasadíme tři nové jabloně v rámci programu Zelené oázy. Zhodnotíme a oslavíme naplnění grantu od Nadace Partnerství a společnosti Mol Česká republika. Po setmění si uděláme oheň. Těšíme se na vás!

Jan Horák

VARHANNÍ KONCERT V CÍTOVĚ

6. 11. 2021 v 17 hodin v kostele sv. Linharta v Cítově

Sdružení pro obnovu varhan v kostele sv. Linharta v Cítově, z. s. pořádá koncert. Na varhany zahraje hudební skladatel, varhaník a pedagog prof. Michal Novenko. Na koncertě zazní skladby J. S. Bacha, J. Pachelbela, J. P. Sweelincka, J. Segera, B. Smetany, J. B. Foerster. Můžeme se těšit i na varhanní improvizace. Přijďte si poslechnout krásnou hudbu. Přispějete tím k zachování vzácného nástroje v kostele sv. Linharta. Vstupné dobrovolné - výtěžek bude použit na obnovu varhan.

Bohuslav Šámal
www.provarhanycitov.cz

VÝHLED NA AKCE V ADVENTU

Adventní věnce – výroba, workshop, benefiční prodej. Vedený workshop s Adélou Beranovou v pátek **26. 11. od 18.00**. Společně věnce vytváříme v sobotu **27. 11. kdykoli od 10.00 do 16.30** v Klášterním klubu. Na prodej jsou v kostele během bohoslužeb v **sobotu 27. od 17.00 do 19.00 a v neděli 28. 11. od 9.00 do 10.30**. Věnce budou během bohoslužeb požehnány.

Roráty – komorní ranní mše při světle svíček se zpěvem staročeských adventních písní. **Od 1. 12. vždy v 7.00 středa a sobota, od 17. 12. do 24. 12. denně.**

Mikuláš - svatý Mikuláš s čerty a anděly nám přijde připomenout, že se zlem se nebavíme a vždy máme koho požádat o pomoc... **Pátek 3. 12. – 17.00.**

Adventní Klub neznabohů – setkání nad některým biblickým příběhem spojeným s adventem. Nezávazné povídání a sdílení u svařáku, pro věřící, nevěřící i hledající; klademe si otázku, co může říci starý příběh dnes nám.

Pá 10. 12. v 18.00 - Klášterní klub.

Betlémský den a noc – otevřený kostel, vyřezávaný betlém, možnost odnést si Betlémské světlo, živá nebo reprodukováná hudba. Po celý Štědrý den bude přístupný ovčí chlév. **24. 12., 10.00 – 16.00 a 21.30 – 00.00**; v 16.00 a v 00.00 jsou vánoční mše.

Zvonění před první vánoční mší – prohlídka renesančních zvonů a slavnostní ruční zvonění. **24. 12. v 15.15**, vstup na zvonici je z ul. U Zvonice.

Zuzana Horáková

PROGRAM

- po 1. 11.** Slavnost Všech svatých, 16.30 mše v kapli na hřbitově + modlitba na hřbitově; 18.00 mše v kostele v Roudnici
- út 2. 11.** Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, mše v Roudnici v 16.30 a v 18.00. V 17.15 odchází dušičkový průvod od kostela na hřbitov.
- so 6. 11.** Varhanní koncert v Cítově – 17.00
- út 9. 11.** Svátek Posvěcení lateránské baziliky, mše v Roudnici v 18.00
- pá 12. 11.** Klub neznabohů, příběh na přání: Samson
- ne 14. 11.** farní káva po mši
- ne 14. 11.** Povídání o Knize Jób s Marií Pitterovou OP – 16.00 v klubu
- so 20. 11.** Moštobraní, od 15.00 u zvonice

pá – ne 26. – 28. 11. adventní věnce
Vedený workshop v pátek 26. 11. od 18.00. Společně věnce vytváříme v sobotu 27. 11. kdykoli od 10.00 do 16.30 v Klášterním klubu. Na prodej jsou v kostele během bohoslužeb v so 27. od 17.00 do 19.00 a v ne 28. 11. od 9.00 do 10.30.

- st 1. 12.** první roráty, dále vždy středa a sobota, 7.00
- pá 3. 12.** Mikuláš, 17.00
- st 8. 12.** Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, mše v Roudnici v 18.00

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:
<http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/> Římskokatolická farnost
Roudnice n/L, Komenského 174, www.farnostroudnice.cz,
Facebook/Klasterroudnice